

Arrest

nr. 98 634 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. JANSSENS, die loco advocaat P. VANWELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een ahmadi afkomstig uit Rabwah. U was daar vrachtwagenchauffeur en hielp een plaatselijke Amir van uw geloofsgemeenschap. Zo ging u langs bij andere ahmadi's om hen te overtuigen naar de Amir te gaan om zich te vervolmaken in de kennis van hen geloof. Daardoor kreeg u problemen met soennieten in Rabwah die het niet konden verdragen dat u actief was binnen de ahmadi-gemeenschap. Op 3 december 2012, toen u op de weg naar Rabwah liep, werd u door een minibusje met daarin een zestal personen tegengehouden. U werd hardhandig geslagen en er werd urine op u gegoten. Er werd gepoogd om u mee te nemen maar dat mislukte omdat u op de grond ging liggen. Toen de belagers afdropen, slaagde u erin om op eigen kracht uw huis

te bereiken. Daar vertelde u uw vader wat u was overkomen waarop deze met andere leden van de ahmadi-gemeenschap naar de politie stapte. De politie had echter geen oor naar klachten van ahmadi's die door hen als kaffers werden beschouwd, waarop jullie delegatie naar huis terugkeerde. Daarop werd besloten dat het voor u veiliger was om Pakistan te verlaten. Dezelfde dag vertrok u naar Karachi, waar u ongeveer 27 dagen verbleef. Vervolgens reisde u per vliegtuig naar een onbekend land, waar u een veertiental dagen bleef om nadien verder te vliegen naar België, waar u op de luchthaven op 17 januari 2013 met een vervalst visum werd opgepakt. Dezelfde dag vroeg u in België asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort en uw identiteitskaart. De originelen werden ingehouden en bevinden zich op de luchthaven.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Pakistan diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Pakistan alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiare bescherming zou lopen.

Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, en het CGVS op de hoogte is van de mogelijke vervolgingen die een Ahmadi wegens zijn religie in Pakistan kan ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u omwille van uw geloofsovertuiging werd gevisieerd in Pakistan. Uw verklaringen over het enige ernstig vervolgingsfeit dat aan de basis zou liggen van uw vertrek uit Pakistan, zijn dermate tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u werd aangevallen toen u samen met andere ahmadi's terugkeerde van het prediken. U werd toen uit de auto gesleurd en werd zwaar geslagen en vernederd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Wanneer u werd gevraagd wie er nog in de auto zat verklaarde u dat u alleen was, wat tegenstrijdig is met wat u aanvankelijk beweerde, namelijk dat u toen met meerdere ahmadi's in de auto zat. Later in het gehoor werd u gevraagd of u op het ogenblik van de feiten in uw truck of in een auto zat. Plots stelde u dat u op het ogenblik van de aanval die plaatsvond op 3 december 2012 zich niet in een voertuig bevond, maar wel **te voet** langs de weg liep. Dergelijke tegenstrijdigheden over het belangrijkste vervolgingsfeit dat u aanhaalde zijn dermate fundamenteel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vervolging.

Verder kunnen er nog vraagtekens worden geplaatst omtrent de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel binnen de ahmadi-gemeenschap. Zo stelde u aanvankelijk dat u samen met de Amir naar andere ahmadi's ging om deze te helpen met het verspreiden van geloofspunten bij ahmadi's die minder in de religie onderlegd waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Wanneer u enkel vragen over het ahmadi-geloof werden gesteld bleek uw kennis daarover eerder beperkt te zijn. Zo wist u geen enkel boek te noemen die Mirza Ghulam Ahmed geschreven heeft, terwijl die boeken de basis vormen van uw religie. Verder wist u ook niet te vertellen welke procedure een bekeerling moet volgen om uiteindelijk een volwaardig lid van de ahmadi-gemeenschap te worden. Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat uw geringe kennis over uw geloof toch moeilijk te rijmen valt met de taken die u in Pakistan uitvoerde en waardoor u in de problemen bent gekomen, minimaliseerde u uw betrokkenheid binnen uw geloofsgemeenschap en stelde u dat u enkel naar de mensen toeging om hen aan te sporen om naar de amir te gaan, wat dan weer klemmt met uw eerdere verklaring dat u samen met de amir naar de mensen toeging.

Hoe dan ook bovenstaande vaststellingen weerleggen niet dat u ahmadi bent maar ondermijnen de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vervolging. Bovendien wijst de geringe kennis die u blijkt te hebben over het ahmadi-geloof er op dat u geen prominente rol speelt binnen uw gemeenschap, waardoor de kans dat u eventueel problemen zou krijgen met andere moslims wordt beperkt.

De documenten die u voorlegt bewijzen uw identiteit en nationaliteit wat door het Commissariaat-generaal niet wordt betwist, maar voegt voor het overige niets aan uw asielrelaas toe.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische groepen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt echter dat het hier ome uiterst lokaal conflict gaat dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt, staat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 16 en 17 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS en van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt op dat het gehoorverslag bijzonder slordig, onleesbaar en onvolledig is. De attaché heeft vaak maar het begin van de antwoorden van verzoeker opgeschreven en is plots gestopt in het midden van een zin, verzoeker verwijst hiervoor naar de pagina's 3, 5 en 6 in het gehoorverslag. Verzoeker stelt dat de attaché zijn antwoorden niet heeft opgeschreven, zodat het onmogelijk is om zijn relaas te beoordelen op basis van de nota's van het gehoor, dd. 23 januari 2013.

Artikel 17, § 1 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS stelt: *"De notities van het gehoor zijn een trouwe weergave van de aan de asielzoeker gestelde vragen evenals van zijn verklaringen."*

Verweerder stelt: *"In zo ver dat verzoeker aanhaalt dat het gehoorverslag onleesbaar is, merkt verweerder op dat hoewel niet ontkend wordt dat het lezen van de notities enige moeite zou kunnen vergen, deze wel degelijk leesbaar zijn, hetgeen ook kan afgeleid worden uit voorliggend verzoekschrift, waarin uitgebreid wordt ingegaan op de notities van het gehoorverslag. Bovendien, worden in de bestreden beslissing de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden nauwkeurig vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de gehoorverslagen. De tegenstrijdigheden en onwetendheden zijn dus in de bestreden beslissing zelf terug te vinden en kunnen bovendien op de aangegeven plaatsen in de gehoorverslagen worden gelezen. Verzoeker was derhalve in de mogelijkheid om er op in te gaan."*

Betreffende de onvolledigheid van bepaalde zinnen in het gehoorverslag antwoordt verweerder terecht dat niet kan ontkend worden dat op de in het verzoekschrift aangehaalde pagina's 3, 5 en 6 de aangehaalde zinnen niet volledig zijn weergegeven. Echter, deze ontbrekende delen van deze zinnen zijn bezwaarlijk van die aard dat zij bij machte kunnen zijn om afbreuk te kunnen doen aan het geheel van de vaststellingen van het CGVS."

De Raad meent dat artikel 17, § 1 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van de rechtspleging voor het CGVS *in casu* inderdaad geschonden werd daar blijkt dat de verklaringen van verzoeker niet altijd volledig genoteerd werden.

De Raad dient dan ook na te gaan welke de sanctie is bij een dergelijke tekortkoming.

Artikel 39/2, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet stelt:

"(...)

De Raad kan:

(...)

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen."

De Memorie van Toelichting (Parl. St. Kamer, Doc, 51/2479/001, p. 86) stelt met betrekking tot artikel 39/2, § 2, 2° van de vreemdelingenwet stelt:

"Allereerst kan aan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal een dergelijke substantiële onregelmatigheid kleven dat ze door de Raad niet meer kan worden hersteld. Dit zal bijvoorbeeld in de regel het geval zijn wanneer de asielzoeker niet zou zijn gehoord door de commissaris-generaal omdat de oproeping naar een verkeerd adres werd verzonden. Deze substantiële vereiste die het horen inhoudt, kan op het niveau van de Raad niet worden goedge maakt (behalve indien duidelijk uit het

dossier en/of de verklaringen van de partijen ter terechtzitting blijkt dat het verzoek moet worden aangenomen of verworpen of indien de verzoeker geen belang heeft) en zonder dit verhoor kan redelijkerwijze worden besloten dat geen deugdelijke beslissing (in de ene of de andere zin) kan worden genomen."

Hieruit volgt dat de Raad de bestreden beslissing kan vernietigen indien het gehoor dermate gebrekkig is dat het gelijkgesteld dient te worden aan het niet horen van verzoeker. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad kan ook vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad meent dat de notities soms moeilijk te lezen zijn, maar niet onleesbaar. Uit het samenlezen van deze notities en de bestreden beslissing en de verklaringen van verzoeker ter zitting meent de Raad dat hij over voldoende elementen beschikt om een beslissing te kunnen nemen. Terecht stelt de verwerende partij: *"Bovendien, worden in de bestreden beslissing de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onwetendheden nauwkeurig vermeld met telkens de verwijzing naar de exacte vindplaats in de gehoorverslagen. De tegenstrijdigheden en onwetendheden zijn dus in de bestreden beslissing zelf terug te vinden en kunnen bovendien op de aangegeven plaatsen in de gehoorverslagen worden gelezen. Verzoeker was derhalve in de mogelijkheid om er op in te gaan."*

2.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet.

2.2.1 De verzoekende partij stelt dat het gehoor maar 1 uur en 20 minuten geduurd heeft en de gehoornota's bovendien niet leesbaar en amper begrijpelijk zijn.

De Raad is van mening dat de nota's voldoende leesbaar en begrijpelijk zijn, zoals reeds gesteld naar aanleiding van de bespreking van het eerste middel.

Verweerder antwoordt terecht dat bovenstaande opwerpingen betreffende de duur van het gehoor geenszins een verklaring kunnen zijn voor de aangehaalde tegenstrijdigheden, noch voor zijn gebrekkige verklaringen aangaande zijn voorgehouden profiel binnen de Ahmadi-gemeenschap.

De Raad stelt vast dat de hoedanigheid van verzoeker van Ahmadi uit Pakistan niet betwist wordt door de verwerende partij, maar dat deze stelt dat er *in casu* onvoldoende elementen zijn als bewijs van zijn hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas in zijn verzoekschrift ook aangevuld met de voor een beslissing noodzakelijke achtergrondinformatie betreffende de situatie van Ahmadi in Pakistan.

Wat de medewerkingsplicht van de commissaris-generaal met betrekking tot het verzamelen van de relevante feiten betreft, stelt de Raad vast dat de verwerende partij met betrekking tot de algemene situatie in het land van herkomst weliswaar niet in het administratief dossier, maar in bijlage van haar verweernota het rechtsplegingsdossier aangevuld heeft met volledige documenten waar ook de verzoekende partij met uittreksels naar verwijst, meer bepaald de "*Eligibility Guidelines*" van UNHCR dd. 14 mei 2012 en het Nederlandse Ambtsbericht van december 2012 met betrekking tot de Ahmadi's in Pakistan.

Daargelaten de vraag of het bovenvermelde stuk een nieuw gegeven is in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet, belet dit niet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien dit stuk wordt aangebracht, hetzij door de verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zouden zijn aangevoerd. Dit is *in casu* het geval.

2.2.2 Verzoeker is het niet eens met het feit dat zijn profiel/rol binnen de Ahmadi-gemeenschap betwist wordt. Verzoeker haalt aan dat hij enkel de boeken over het Ahmadi-geloof niet kon opnoemen omwille van stress. Verzoeker stelt verder dat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat hij zelf geen prediker was, dat hij jong en laag opgeleid was. Het niveau van kennis geëist door tegenpartij is te hoog

in vergelijking met het profiel van verzoeker. Hij vergezelde de Amir om andere Ahmadi's uit te nodigen na het gebed in de moskee een bijeenkomst bij te wonen waar de Amir sprak over het geloof. Verzoeker stelt dat hij lid is van een Ahmadi-gezin en zijn godsdienst nooit heeft gestudeerd. Hij kent de bekeringsprocedure niet omdat het niet ging om te prediken om mensen te bekeren tot het Ahmadi-geloof.

In een eerste motief stelt de bestreden beslissing: *"Hoewel uit uw verklaringen blijkt dat u een Ahmadi bent, en het CGVS op de hoogte is van de mogelijke vervolgingen die een Ahmadi wegens zijn religie in Pakistan kan ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u omwille van uw geloofsovertuiging werd geïmigreerd in Pakistan. Uw verklaringen over het enige ernstig vervolgingsfeit dat aan de basis zou liggen van uw vertrek uit Pakistan, zijn dermate tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo verklaarde u aanvankelijk voor het Commissariaat-generaal (CGVS) dat u werd aangevallen toen u samen met andere ahmadi's terugkeerde van het prediken. U werd toen uit de auto gesleurd en werd zwaar geslagen en vernederd (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Wanneer u werd gevraagd wie er nog in de auto zat verklaarde u dat u alleen was, wat tegenstrijdig is met wat u aanvankelijk beweerde, namelijk dat u toen met meerdere ahmadi's in de auto zat. Later in het gehoor werd u gevraagd of u op het ogenblik van de feiten in uw truck of in een auto zat. Plots stelde u dat u op het ogenblik van de aanval die plaatsvond op 3 december 2012 zich niet in een voertuig bevond, maar wel te voet langs de weg liep. Dergelijke tegenstrijdigheden over het belangrijkste vervolgingsfeit dat u aanhaalde zijn dermate fundamenteel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vervolging."*

De Raad meent dat dit de kern van het asielrelaas van verzoeker raakt vermits het de gebeurtenis betreft die de concrete aanleiding voor de vlucht van verzoeker zou geweest zijn. De Raad schaaft zich achter dit motief dat de aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoeker ondermijnt.

In een tweede aanvullend motief betwijfelt de commissaris-generaal zijn profiel/rol binnen de Ahmadi-gemeenschap. De bestreden beslissing wijst op het volgende: *"Wanneer u geconfronteerd werd met het feit dat uw geringe kennis over uw geloof toch moeilijk te rijmen valt met de taken die u in Pakistan uitvoerde en waardoor u in de problemen bent gekomen, minimaliseerde u uw betrokkenheid binnen uw geloofsgemeenschap en stelde u dat u enkel naar de mensen toeging om hen aan te sporen om naar de amir te gaan, wat dan weer klemmt met uw eerdere verklaring dat u samen met de amir naar de mensen toeging."*

Ongeacht de redelijkerwijze te verwachten kennis van verzoeker van zijn geloof stelt de verwerende partij in zijn verweernota terecht: *"Immers, verzoeker stelde, in tegenstelling tot bovenstaande beweringen, uitdrukkelijk dat hij samen met de Amir naar andere ahmadi's ging om deze te helpen met het verspreiden van geloofspunten bij ahmadi's die minder in de religie onderlegd waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker stelde uitdrukkelijk dat hij meeding om te 'prediken' (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Gezien voorgaande, meent verweerder dat verzoekers bovenstaande bewering dat hij geen prediker was, bijkomend afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid. Het is geenszins dienstig, om geconfronteerd met onwetendheden, zijn aanvankelijke beweringen plots aan te passen in voorliggend verzoekschrift."*

Verzoeker verklaarde inderdaad: *"Ik kwam terug met andere ahmadi's, na het prediken. Ik ging met mensen mee om te prediken."* (gehoor, p. 3), *"(...) hebben mij gevraagd om te stoppen prediken anders zou ik veel problemen krijgen."* (gehoor, p. 4). In antwoord op de vraag: *"Wat bedoelt u met prediken?"*, stelt verzoeker: *"Ik ging samen met Amir naar mensen die weinig van Ahmadi geloof kenden en hielp de Amir om geloof te verspreiden."*, (gehoor, p. 4), *"Ik moest naar mensen gaan en zei dat zij naar de Amir moesten gaan."*, (gehoor, p. 5).

De Raad stelt vast dat verzoeker eerst herhaaldelijk stelt dat hij predikte met andere Ahmadi's (gehoor, p. 3) en zelfs vroeger om die reden bedreigd werd en vervolgens stelt dat hij met de Amir ging om het geloof te verspreiden en uiteindelijk dat hij naar mensen ging en zei dat zij naar de Amir moesten gaan (gehoor, p. 5). Terecht merkt de verwerende partij op dat verzoeker tijdens het gehoor zijn rol gaandeweg afzwakt en in deze niet overtuigt. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij ongeveer om de twee maanden met de Amir meeding in een bepaald deel van Rabwah van deur tot deur stelt hij tijdens het gehoor dat hij vijftien dagen per maand naar mensen ging en zei dat zij naar de Amir moesten gaan (gehoor, p. 5).

Ter zitting hiermee geconfronteerd stelt verzoeker dat hij om de twee maand bij de mensen ging om te prediken en om de vijftien dagen mensen uitleg ging geven over het gebed.

Geconfronteerd met het feit dat hij in zijn verzoekschrift verklaarde geen prediker te zijn, verklaart verzoeker dat zijn prediken er alleen uit bestond mensen mee te nemen naar een verzamelplaats waar zij uitleg kregen over het geloof.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn antwoorden aanpast aan de vraagstelling en niet overtuigt. Hij maakt niet aannemelijk dat hij een actieve rol speelde in de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift (p. 3) stelt dat hij tijdens de aanval op 3 december 2012 *“werd gewaarschuwd dat hij de Amir niet meer mocht vergezellen wanneer hij ging prediken. Anders zouden de aanvallers verzoeker doden.”*

Tijdens het gehoor situeert verzoeker deze bedreiging op een ander ogenblik. In antwoord op de vraag: *“Was dat eerste maal dat u problemen had in Pakistan?”*, antwoordt verzoeker: *“Eerder klein incident, hebben mij gevraagd om te stoppen prediken anders zou ik veel problemen krijgen.”* en *“Zeiden mij dat ik mij moest bekeren tot hun geloof.”*, (gehoor, p. 5).

In zijn verzoekschrift (p. 3) stelt verzoeker dat hij een van de zes aanvallers herkende, namelijk een soenniet en een lokale leider in een dorp op kleine afstand van Rabwah, die verzoeker bezocht had samen met de Amir.

Ter zitting hiermee geconfronteerd verklaart verzoeker dat dit niet klopt dat hij nooit met de Amir naar deze persoon geweest is, maar dat deze persoon hem gezegd heeft dat hij van geloof moest veranderen.

Ook hier zijn de verklaringen van verzoeker niet eensluidend en coherent.

2.2.3 Terecht stelt de verwerende partij: *“In zo ver dat verzoeker beweert dat uit het gehoorverslag blijkt dat weinig is doorgevraagd over de dagelijkse problemen die hij als ahmadi beleefde, antwoordt verweerder dat uit het administratief dossier daarentegen duidelijk blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk is gevraagd of het door hem aangehaalde incident op 3 december 2012 het eerste probleem was dat hij heeft gekend in Pakistan. Verzoeker heeft hierop verklaard dat hij eerder een klein incident heeft gekend, namelijk toen ze hem hebben gevraagd om te stoppen met prediken want dat hij anders veel problemen zou krijgen (gehoor CGVS, p. 4). Verweerder wijst er op dat gezien bovenstaande vaststellingen aangaande zijn ongeloofwaardig profiel als predikant binnen zijn geloofsgemeenschap, evenmin geloof kan gehecht worden aan het ‘kleine incident’ dat hij eerder zou hebben gekend en dat eveneens zou zijn voortgevloeid zijn uit zijn activiteiten als predikant.”*

De Raad stelt vast dat aan verzoeker herhaaldelijk gevraagd werd wat zijn concrete problemen waren in Pakistan, maar dat verzoeker buiten de reeds vermelde feiten, die hij niet aannemelijk gemaakt heeft, zeer algemeen bleef en stelde dat zijn leven in gevaar is (p. 3 en 8) en dat Ahmadi's veel problemen hebben (p. 6).

Verder stelde verzoeker dat er een vers van de koran op zijn vrachtwagen geschreven was en dat als hij naar een restaurant met de vrachtwagen ging, deze soms beschadigd werd omdat zij Ahmadi waren (gehoor, p. 6). In antwoord op de vraag waarom hij deze vers op de truck gezet had als hem dit in gevaar bracht, antwoordt verzoeker dat de vroegere eigenaar een Ahmadi was en hij daar niet aan gedacht had.

Verweerder wijst er terecht op dat de deze beschadigingen van zijn wagen evenwel niet zwaarwichtig genoeg kunnen zijn om te spreken van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in zijn hoofde.

In zoverre verzoeker verklaart dat mensen bij zijn ouders vroegen waar hij verbleef, meent de Raad dat hier niet uit blijkt dat hij vervolgd zou worden in geval van terugkeer.

Ter zitting verklaart verzoeker dat, nadat hij met zijn familie naar de politie ging en geen bescherming kreeg, zijn familie samen met verschillende Amirs van de Ahmadi-gemeenschap beslisten dat hij het land diende te verlaten en dat de Raad onderzoek kan verrichten bij de Ahmadi-gemeenschap in België of in Londen en dat zij op de hoogte zijn van zijn problemen.

Verzoeker legt ter zitting een getuigschrift neer van de *Ahmadiyya Muslim Association Belgium*, gericht aan zijn advocaat, waarin bevestigd wordt dat verzoeker als Ahmadi geboren is en dat een rapport betreffende de vervolging van Ahmadi per e-mail verzonden zal worden.

De verzoekende partij stelt dat zij geen verdere informatie ontvangen heeft.

Gevraagd naar de herkomst van dit document, daar verzoeker tijdens het gehoor geen kennis had van de concrete contactgegevens van de Ahmadi-gemeenschap in België, verklaart de verzoekende partij het volgende: daar verzoeker gedetineerd werd belde hij naar zijn familie in Pakistan, die contact nam met de Ahmadi-gemeenschap in Rabwah (Pakistan). Deze gemeenschap nam contact op met de gemeenschap in België, die vervolgens contact opnam met verzoeker en voor dit getuigschrift zorgde.

De verwerende partij merkt terecht op dat uit het getuigschrift niet af te leiden valt dat de Ahmadi-gemeenschap in België op de hoogte zou zijn van de door verzoeker aangehaalde problemen in Pakistan. De informatie waarvan sprake "A report of persecution against Ahmadies" wijst op algemene informatie en niet op informatie betreffende verzoeker.

2.3 De verzoekende partij wijst er terecht op dat voorafgaande vervolging geen vereiste is voor de hoedanigheid van vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus. Ook de ervaring van familieleden, vrienden of leden van dezelfde groep kunnen relevant zijn. Verzoeker stelde tijdens het gehoor echter op algemene wijze dat Ahmadi in Pakistan veel problemen hebben, zonder te verwijzen naar problemen die zijn familieleden gehad zouden hebben.

De verzoekende partij verwijst ook naar de "UNHCR Eligibility Guidelines" en haalt aan dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met het duidelijk risicoprofiel van verzoeker, die behoort tot een religieuze minderheidsgroep in Pakistan die op systematische wijze vervolgd wordt. Verzoeker meent dat uit het gehoorverslag blijkt dat weinig is doorgevraagd over de dagelijkse problemen die hij als Ahmadi beleefde. Verzoeker meent dat niet onderzocht is hoe hij zijn geloof in het dagdagelijkse leven persoonlijk uitoefende of hoe hij er uiting aan gaf. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen en stelt dat deze niet volledig overgeschreven werden, dat het duidelijk is dat hij aantoonde dat hij persoonlijk geïnterviewd werd omwille van zijn geloofsovertuiging.

De Raad meent dat bij gebrek aan aannemelijk asiel- en vervolgingsrelaas van verzoeker, buiten het feit dat hij inderdaad een Ahmadi is, het inderdaad noodzakelijk is het risico op vervolging van Ahmadi's te onderzoeken. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat de verwerende partij vereist dat er sprake zou zijn van voorafgaandelijke vervolging of ernstige schade.

De verzoekende partij betwist dienaangaande het motief van de bestreden beslissing: *"Hoe dan ook bovenstaande vaststellingen weerleggen niet dat u ahmadi bent maar ondermijnen de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vervolging. Bovendien wijst de geringe kennis die u blijkt te hebben over het ahmadi-geloof er op dat u geen prominente rol speelt binnen uw gemeenschap, waardoor de kans dat u eventueel problemen zou krijgen met andere moslims wordt beperkt."*

De verwerende partij stelt terecht: *"dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd bij onderhavige verweernota (zie bijlage 1+2) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. In zo ver dat verzoeker verwijst naar de "UNHCR eligibility guidelines", antwoordt verweerder dat de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012 het standpunt van het CGVS bevestigen. Namelijk, hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Verweerder kan hier dan ook uit besluiten dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. In casu is dit gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen geenszins het geval gebleken."*

De verzoekende partij wijst erop dat de Pakistaanse wetgeving de vervolging van de Ahmadi-gemeenschap steunt. Verzoeker verwijst naar aanslagen tegen zijn gemeenschap en hij stelt dat uit objectieve landeninformatie blijkt dat niet enkel prominente leden van de Ahmadi gemeenschap vervolgd worden, maar dat elke Ahmadi door het uiten van zijn geloof het slachtoffer kan worden van vervolging door zowel de staat, op basis van de geldende anti-Ahmadi wetgeving, als door niet-overheidsactoren zoals extremistische groeperingen. Verzoeker haalt in voorliggend verzoekschrift passages aan uit algemene rapporten en landeninformatie, waaruit volgens hem blijkt dat Ahmadi's wel degelijk slachtoffer worden van de toepassing van de wetgeving in Pakistan. Verzoeker haalt aan dat de Pakistaanse overheden de Ahmadi niet beschermen en zelf de vervolging organiseert tegen deze minderheid.

UNHCR wijst erop dat het bestaan van wetgeving die discriminatoir is of in strijd met internationale mensenrechtenstandaarden op zich geen vervolging aantoonst in de zin van de Vluchtelingenconventie. Een onderzoek van de toepassing van de godslasterings-, anti-Ahmadi en andere discriminatoire bepalingen en hun gevolgen is noodzakelijk om vervolging vast te stellen. Om na te gaan of beperkingen van het recht op godsdienstvrijheid vervolging uitmaken moet de uitgebreidheid van de beperkingen en strengheid van de opgelopen straffen onderzocht worden. Het belang of essentieel karakter van de praktijk binnen de godsdienst en/of het betrokken individu is eveneens relevant (*UNHCR Guidelines*, p. 25, eigen vertaling).

Verzoeker verwijst in voorliggend verzoekschrift naar het arrest van het Europese Hof van Justitie, Bondsrepubliek Duitsland t. Y (C-71/11) en Z (C-99/11), dd. 5 september 2012 waarin de toestand van de Ahmadi-gemeenschap wordt toegelicht. Dit arrest wijst op de wettelijke beperkingen opgelegd aan de godsdienstige activiteiten van Ahmadi en op het belang van godsdienstvrijheid als één van de fundamenteën van een democratische samenleving en grondrecht van de mens.

Het Hof vervolgt: *“Dit betekent echter geenszins dat elke aantasting van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt die de bevoegde autoriteiten verplicht om aan diegene die aan de betrokken aantasting wordt blootgesteld de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, sub d, van de richtlijn te verlenen.”* (overweging 58).

Weliswaar verwerpt het Hof het onderscheid tussen het kerngebied en andere elementen van een godsdienst(s)beleving) als volgt: *“Om concreet te bepalen welke handelingen kunnen worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn te vormen, is het onderscheid tussen de handelingen die een „kerngebied” („forum internum”) van het grondrecht op godsdienstvrijheid aantasten, waaronder niet de godsdienstige activiteiten in het openbaar („forum externum”) vallen, en die welke dit gestelde „kerngebied” niet aantasten, niet relevant.”*

Het Hof stelt dat een individueel onderzoek noodzakelijk is als volgt:

“65 Zoals de advocaat-generaal in punt 52 van zijn conclusie heeft uiteengezet, volgt daaruit dat de handelingen die door hun intrinsieke zwaarwichtigheid samen met de zwaarwichtige gevolgen ervan voor de betrokken persoon kunnen worden geacht een vervolging te vormen, niet moeten worden geïdentificeerd op basis van het onderdeel van de godsdienstvrijheid dat zij aantasten, maar op basis van de aard van de onderdrukking waaraan de betrokkene wordt onderworpen en van de gevolgen ervan.

66 De zwaarwichtigheid van de maatregelen en de sancties die tegen de betrokkene zijn genomen of kunnen worden genomen bepalen dus of een schending van het door artikel 10, lid 1, van het Handvest verzekerde recht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn vormt.

67 Bijgevolg kan een schending van het recht op godsdienstvrijheid een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, sub a, van de richtlijn vormen wanneer de asielzoeker wegens de uitoefening van die vrijheid in zijn land van herkomst een werkelijk gevaar loopt om met name te worden vervolgd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende straffen die afkomstig zijn van een van de in artikel 6 van de richtlijn bedoelde actoren.

68 In dit verband moet worden gepreciseerd dat een bevoegde autoriteit die overeenkomstig artikel 4, lid 3, van de richtlijn op individuele basis een verzoek om internationale bescherming beoordeelt, alle handelingen waaraan de verzoeker is blootgesteld of het gevaar loopt te worden blootgesteld in de beschouwing moet betrekken om te bepalen of, rekening houdend met zijn persoonlijke situatie, deze handelingen moeten worden geacht een vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, van de richtlijn te vormen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker sinds zijn geboorte bij zijn ouders woont in Rabwah. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat Ahmadi in bepaalde gevallen het voorwerp zijn van vervolging, maar blijkt niet dat de hoedanigheid van Ahmadi op zich het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Er blijkt ook niet uit deze informatie dat de Ahmadi-inwoners van Rabwah en Pakistan het voorwerp zouden zijn van systematische vervolging.

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij prediker was, heeft de aangehaalde feiten van vervolging niet aannemelijk gemaakt, en heeft niet aangewezen, welke geloofshandelingen die hij stelde in zijn land van herkomst tot vervolging of ernstige schade zouden leiden.

Ter zitting gevraagd of hij een bijkomende verklaring wenste af te leggen, stelt verzoeker dat hij in geval van repatriëring vermoord zou worden en slecht behandeld zou worden in de luchthaven omwille van de vermelding Ahmadi in zijn paspoort.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier, meer bepaald het Nederlandse ambtsbericht van december 2012, blijkt niet dat terugkerende Pakistaanse geweigerde asielzoekers (Ahmadi) problemen kenden bij terugkeer (punt 6.2., p. 44).

Het tweede middel is niet gegrond. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

2.4 De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizenddertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

G. de MOFFARTS